

KIVILCIMLI'NIN ANISINA

Kıvılcımlı öldü... Cihan proleterya bir önderini daha kaybetti. Gericiliğin alt edemediğini ölüm alt etti.

Marks ve Engels'in gerici Almanya'da, Çarlık Rusyası'nda Lenin'in doğuşu ne kadar diyalektikse; Kıvılcımlı'nın Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkıntıları üzerinde doğuşu da en az o kadar diyalektiktir. Bu olaya ancak derebeği, burjuva ve

küçük - burjuva sosyalistlerimizin kafacıkları akıl erdiremez. «Olur mu? Bizden adam çıkar mı?» kompleksleri yetsin artık! Gözlerimizi açalım! Taşlaşmış skolastik kafaları bir vuruşta kıralım! Yoksa, «Olaylar inatçıdır». Türkiye'de ve Dünya'da bir Kıvılcımlı olayı oymuştur. Ve ergeç Bilimcil Sosyalizmin ustaları arasında yerini alacaktır, bize göre almıştır da...

Yurt içindeki ve yurt dışındaki bütün oportunist, anarşist, küçük - burjuva ihtilalcisi insancıklar ne kadar küfürler yağdırırlarsa yağdırırlar, Türkiye

ve Cihan Proleterya O'NUN gerçek değerini anlayacaktır. Çünkü ONLAR, gerçek savaşçılarına mutlaka sahip çıkacaklardır.

Sosyalizm, İşçi Sınıfı'nın Bilimi, ustalarından birini kaybettiler. O, son derece disiplinli bir proleterya militanıydı. Son soluğunu verinceye kadar Partizan olarak kaldı; partisiz devrimcilik olamayacağına inandı.

«Kıvılcımlı'nın başka özellikleri nelerdir?» diye sorsalar; hiç şüphesiz ilk önce şunları sıralayabiliriz.

— Yığına inanç (işçi sınıfına inanç)

— Bilime inanç (sosyalizme inanç)

— Örgüte inanç (proleterya partisine inanç)

— Devrime inanç (devrime inanç)

Kıvılcımlı demek, her şeyden önce bu inançların birliği demektir. Biri eksik oldu mu, o Kıvılcımlı değildir. En az 50 yıl bu kara toprağın bağrında sosyalizm savaşı verdi. Son soluğunu verinceye kadar yolundan dönmeyenlerdendi. O da, her ölümlü kişi gibi «unutkanlıklar ve yanlışlıklar karmaşası bir insan»dı. Ve kendisi için şöyle diyordu. «Yetmişine geldim. Hiç bir zaman kendimi beğenmedim. Daima, sonsuz eksiklerimle cenk-

leşirim. Bir ara, çok toyken, kendini beğenenlerin (çürüklerini elle tuttuğum halde) gerçek bir güce dayanmış olabileceklerini sanırdım. Denemelerim çoğaldıkça, kendini beğenenin bir yaldızlı paravan olduğunu; arkasında acıklı yoksullukların saklandığını hep gördüm. O zaman Bilimcil Sosyalizm'deki: «Mükemmel adam — ölmüş adam» gözlemine derinliğine ve sağlamlığına bir daha sonsuzca inandım.»

Türkiye sosyalist hareketinin temel taşlarını koyan iki ustadan en sonuncusu da göçtü. O, son görevini de (Devamı 4. sayfada)

Sosyalistlerin Birinci Görevi

Dr. Hikmet KIVILCIMLI

«SOSYALİST» gazetesi yeniden söz alıyor. Konuşacak. Neyi? 1 — Esaslı Nokta : Örgüt Problemi;

Şöyle, hiç derinleştirmeksizin, aklınıza geliveren soruları önünüzdeki bir kâğıda dökmeye çalışın. «Kafanız durur». Her sorunun adını yazsanız, bir kâğıt şöyle dursun, bir defter yetmez. Oylesine çok problemler kasırgası içine düşersiniz. Hele birde genç'seniz, ateş, duman sisten gözgözü görmez.

Demek böyle fırtınalı, yangınlı, anacık - babacık gününe gelmişiz. Bir gerçek Devrimcinin, henüz çocuk yaşındayken, o düşünce ve davranış fırtınalarına gebe sosyal yangınlar ortasında ne düşünüp, ne yaptığını bilmeyenimiz kaldı mı dersiniz? Der ki :

«Uzun, çetin ve ateşli bir dövüş yoluna girildi miydi, öyle bir an gelir ki, çekişmeli, merkezi ve esaslı olan noktalar kendilerini göstermeye başlar. O noktaların çözümü kavganın kesin çıkaryolunu belirler. Ve o noktalar yanında, dövüşün ufak tefek, belli belirsiz ikinci kerte sorunları gitgide arka plâna düşer.» (V.I.U.L. : «Bir adım ileri, iki adım geri», 1904 Mayıs).

Bugün Türkiye'de en çok «çekişmeli» olan, en «merkezi ve esaslı» nokta hangisidir? 50 Yıldır her soluk alışta tekrarlanmış: ÖRGÜTLENMEK'tir. Kimin örgütlenmesi? Üst sömürücü (Finans - Kapital ve Tefeci - Bezirgân) sınıflar, yâni Beyler - Ağalar evezlel dışlarından tırnaklarına dek örgütlüdürler. Gereken HALK ÖRGÜTLENMESİ'dir.

Ancak Halkın Örgütlenmesi bile artık «Harc'ı âlem» denilen biçimde, her önüne gelenin ağzında gevelene gevelene posası çıkmış bir sakıza döndürülüyor.

2 — Esaslı Moment : Olaycı Seçmek;

Türkiye'de bugün, Sosyalizmin karşılaştığı düşünce ve davranışlar, Evrendeki Mahşer'e de, Toplumdaki Tarihöncesi Kaos'a da benzer. Ancak o mahşercil Kaos, ne Fizik Kanunlarla çözümlenebilir, ne de İkel ve Uygar Toplumların Orman Kanunlarına, Cöngül Kanunlarına bırakılabilir. Bugün üçte iki insanlık gibi, biz de Tarihöncesinde değiliz: Sosyalizm öncesindeyiz. Bilimcil Sosyalizm, insanlığın «Sınıflar savaşı» denilen en son hayvanlık konağından kurtuluş bilinci ve dövüşüdür.

Sosyalistler, önlerindeki sorunlar Mahşeri ile kamanmazlar (ambale olmazlar). Çünkü ellerinde Diyalektik Maddecilik (Metot-Mantik) gibi eşsiz araçları, silâhları vardır. Diyalektik; hem, Objektif (nesnecil) ve Somut (konkret) Çelişkileri bir arada izleyiş, kavrayış kuralıdır. Hem de, Momenti seçmek'te başlıca Sübjektif ve etkin olan İnsancıl düşünce-davranış kuralıdır.

Mahşeri seçeceğiz. Kaos'ta yöneleceğiz. Bunu söylerken, iki şey yapılacak demektir :

1) Olayların kendi gidışleri içinde hangi zincirleşmenin, hangi

HAFTALIK POLİTİK GAZETE

KIVILCIM

DÜŞÜNCE VE DAVRANIŞ BİRBİRİNDEN AYRILMAZ.

YIL : 1 — SAYI : 1 — 4 MART - 1974 PAZARTESİ Fiati : 100 Krş.

Yeni Aşamada Eski Parola: Proleterya Partisi

Kıvılcım niçin çıkıyor?

Dün olduğu gibi, bugün de önümüzde duran en yakıcı problem: PROLETERYA PARTİSİNİN ÖRGÜTLÜNME SİDİR.

Kıvılcım, Proleterya Partisi'nin örgütlenme-

si için; «BİR DUVARCI SİCİMİ» olmaya çalışacaktır.

Dün «SOSYALİST» gazetesi bu amaçla çıkmıştı. O'nun sürdürdüğü bu görevi, Kıvılcım yerine getirmeye kararlıdır.

Bugün, içinde bulun-

duğumuz durum, tek sözle özetlenebilir: İLKELLİK.

İkellik nedir? «Bu terim genel olarak devrimci eylemde dar kapsamla yetinmeyi, bu kadar dar eylem temeli üzerinde iyi bir devrimciler örgütünün ku-

rulamayaacığını anlıyamamayı ve nihayet (ki bu en önemlisidir) bu dar kapsamlı çalışmayı haklı gösterme ve onu özel bir «teori» durumuna yükseltmeyi, yani bu meselede de kendiliğinden - gelmeliğe boyun eğmeyi ifade eder.»

İkellikten kurtulmanın ilk şartı: İkelliği bilince çıkarmak ve proleterya partisini örgütlemek için bilinçlice hareket etmektir. Kıvılcım bu bilinçle göreve devam ediyor. KIVILCIM

Kim Affedilmeyecek ?

Af konusu uzun zamandan beri basınımızı ve böylece kamu oyumuzu en çok ilgilendiren bir olay oldu.

Bu konuda bir kaç sözle fikrimizi açıklamayı kendimize görev bildik.

Türkiyemizde yaklaşık olarak 70 - 75 bin kişi ceza evlerinde bulunmaktadır ve Cumhuriyetimizin 50. yılı gibi önemli bir zamanda AF daha bir önem kazanmaktadır.

Biz çıkarılacak olan affın «içerdekiler» için bir «ihsan», bir «atıfet» olarak değil, onları suç işlemeye iten etkenlerin ve içinde bulunduğumuz durumun zorunlu bir meselesi olarak görüyoruz.

«Varlığı «atıfet» ve «ihsanlar»la hırpalanmış, ezilmiş kulluğa itilmiş insanların meydana getirdiği topluluklarda mutlu yaşantıdan söz etmek gaffet değilse, bilimle eğlenmek. Siz hiç yaşamını başkalarını natifetine borçlu olanların «varolma» işkencesini düşündünüz mü?... Kimler affedilmiştir? Kimler mahkum edilmiştir? Suç işleyenler... Suç işletenler... Suça itenler... Suça itilenler... O kadar çapraşık bir konu, gerçek suçluları bulup çıkarmak güç.» (1)

Fakat; «Parlamento ve Hükümet süre gelen tutum, görüş ve icraatı ile yurdumuzu anarşi, kardeş kavgası, sosyal ve ekonomik huzursuzluklar içine sokmuş, Atatürk'ün bize hedef verdiği çağdaş uygarlık seviyesine ulaşma ümidini kamuoyunda yitirmiş ve ANAYASANIN GÖRDÜĞÜ REFORMLARI tahakkuk ettirememiş olup, Türkiye Cumhuriyeti'nin geleceği ağır bir tehlike içine düşürülmüştür.» diyen 12 Mart 1971 Muhturası suçluları tespit etmişti.

GERÇEK SUÇLULAR

«Türk hukukunun sorunları hep sözde kaldı. Ne REFORMLAR GERÇEKLEŞTİ ne de Türk hukukçusunun önerdiği doğrultuda kanunlar çıkarıldı. Aksine çıkarılan bütün kanunlar bu kongrede alınan kararlara aykırı oldu... Türk hukukçuları adalet örgütünün ve yargıçların BAĞIMSIZLIĞINI mı arzulamışlardı, yeni yasalarla bu bağımsızlık İHLAL EDİLDİ... 1965 yılında T.C.K.'nin yeni Anayasasının esprisine uydurulacağı söylendiği halde, Cumhuriyetin 50. yılında 1961 ANAYASASI, ÇAĞINI ÇOKTAN YİTİRMİŞ,

ÇAĞ DIŞI KALMIŞ CEZA KANUNUN ESPRİSİNE UYDURULDU.» (2).

«...suç sayılan eylemlerde toplumunda az çok bir payı bulunduğu bugün genellikle onanmış bir gerçektir. EĞİTİM YETERSİZLİĞİ, SOSYAL ve EKONOMİK DÜZEN BOZUKLUKLARI, GELİR DAĞILIMINDAKİ ADALETSİZLİKLER bir kısım insanları suç işlemeye iten dış etkenlerdir.» (3)

«1961 Anayasasının belirttiği ve devlete verdiği görevler gerçekleştirilmediği içindir ki, toplumda huzursuzluklar baş göstermiştir... ceza kanunlarının bazı hükümleri TOPLUM GELİŞMESİNİN ve ÇAĞ ANLAYIŞININ GERİSİNDE KALMIŞLARDIR. Bu durum kamu vicdanını rahatsız eder bir hal almıştır.» (4).

«Artık af toplumumuzun birinci plânda gelen unsuru olmuştur. İş böyle olunca, af şöyle mi olsun,, böyle mi olsun. sınır kapsamı nasıl olsun diye tartışma olanağını yitirmiş bulunuyor. DÜZEN ÖYLESİNE BOZUK, HAKSIZ ve ADALETSİZ, HAK ARAMA ÖYLESİNE GÜÇ Kİ...» (5).

Evet; Türkiye'mizi «çağdış» kanunlarla, temelden bozuk iktisadi ve sosyal düzenlerle ÇAĞDAŞ UYGARLIK seviyesine ulaşmaktan alakoyanlar, ULUSLARARASI FİNANS KAPİTAL'E göbekten bağlı bir avuç TEKELCİ SERMAYE ve onun müttefiki TEFECİ ve BEZİRGAN'lardır.

Ülkemizin şu andaki durumunda insanları suç işlemeye iten etkenler nelerdir? Meseleye açıklık getirelim. Ülkemizin «ŞU ANDAKİ DURUMU NEDİR?»

Ülkemiz, dünyanın yarısının kapitalist yarısında sosyalist sistemde bulunduğu şu anda, gelişmiş kapitalist ülkelerin önderliğini yaptığı Emperyalist Blok'a dahil bulunmaktadır. Nato'suyla, Cento'suyla, Ortak Pazar'ıyla ve daha bir çok iktisadi, askeri ve siyasal işbirlikleriyle Emperyalist Blok'un bir üyesi durumundadır. 50 yıldır, bu sistemin uygulanması Türkiye'ye ne kazandırmıştır?

Türkiyemiz bir işsizler yurdu olmak durumundan çıkmış mıdır? Ağır Sanayi kurulmuş mudur? Memleketin efendisi sayılan köylüye kulak mı verilmiş, topraksızlara toprak, mahsulüne değer fiyat, ucuz tarım aleti, gübre mi veril-

(Devamı 4. sayfada)

yönelmek;

2) Olaylar zincirini çekip ardından tümü ile sürükleyecek ana halkayı iyice tutup var gücüyle asılmak anlamında, SEÇMEK ve yönelmek.

Mahşer kalabalığında kendini ve dâvayı yitirmemek için. Olaylar içinden asıl Olaycığı, Doğrular içinde «püf noktası» olan «Doğrucuğu» seçeceğiz ki, hem doğru hem doğurucu yönelişe ulaşabilelim. (Devamı 4. sayfada)

Şehitlerin Anısına

12 Mart öncesi ve sonrası dönemde birçok işçi, öğrenci kardeşimiz Finans-Kapital'in azgın sivil ve resmi ajanları tarafından öldürüldüler.

Ölümlerindeki biçim üzerinde durmak gereksiz. Kimi bıçaklanarak, kimi asılarak; kallesçe, pusularda, sotalarda, işkence odalarında, hücrelerde: Ama hepsi tek ülkü uğruna «Türkiye halkının, bir avuç yerli - yabancı parababasının zılgından, tahakkümünden kurtuluşu uğruna» öldüler öldürüldüler.

12 Mart öncesinde teşkilatlandırılan, Ülkü Ocakları ve polis örgütleriyle sürdürülen sürek avı; Sıkıyönetimle birlikte bilinçli bir şekilde gençliğin sinirliliğinden ve heyecanından meydana gelen hatalarıyla; en önemlisi bir işçi sınıfı partisi olmaması sonucu meydana gelen dağınıklıklardan faydalanan, Finans-Kapitalist ve Tefeci-Bezirgan parabalaları tarafından tezgâhlandı.

Birbirini izleyen «Bal-yoz Harekâtları, Fırtına Tatbikatları»yla halka gözdağı vermeye çalışan bir avuç para-babası 3,5 yıllık sıkıyönetim döneminde halkın bütün demokratik haklarını gaspederek, bunlara «Lüks» diyerek sömürüyü arttırdı ve sermaye birikimini hızlandırdı. Bunun için gerekçe hazırıldı: «GENÇLİĞİN EYLEMLERİ».

Hem gençliği eyleme zorlarsın, sonra da kalkar utanmadan halka «Vatan Haini» diye lanse edersin. Vatan haini kim? Ülkemizin yer üstü ve yer altı kaynaklarını, emekçi halkımızın çalışıp çabalayarak yarattığı değerleri, ve bizzat işçilerimizi uluslararası finans-kapital'e peşkeş çekenler mi? Yoksa buna karşı çıkan; gençler mi?..

Artık «geçti Bor'un pazarı», ne provakasyona gelecek gençlik, ne de «vatan haini», «anarşist» palavrasına inanacak halk var.. Köprülerin altından çok sular aktı. Oyun bitecek.

İşçi sınıfı devrimcilerinin, şehitlerine sahip çıkabilmesi, ancak ve ancak çelik disiplinli proleterya partisiyle olabileceği artık kavranmalıdır.

Öldürülen devrimci kardeşlerimizin elde edebildiği kadarıyla listesi:

Mehmet Çavdar (işçi), Satılmış Tepe (işçi), Vedat Demircioğlu (öğrenci), Atalay Savaş (öğrenci), Duran Erdoğan (işçi), Ali Turgut Aytaç (emekçi), Mehmet Kılan (köylü), Mehmet Can tekin (öğrenci), Mustafa Taylan Özgür (öğrenci), Fehmi Kafa (köylü), Mehmet Büyüksevinç (öğrenci), Battal Mehetoglu (öğrenci), Şerif Aygül (işçi), Dr. Necdet Güçlü (Yedek Subay), Mahmut Öztaş (köylü), Dursun Yanardağ (köylü), Abdurrahman Bozkurt

(işçi), Yaşar Yıldırım (işçi), Mehmet Gıdık (işçi), Mustafa Baylan (işçi), Şahin Çavuş (köylü), Mustafa Kuseyrioğlu (öğrenci), Hüseyin Aslantaş (öğrenci), Nail Karaçam (öğrenci), Zeki Erdoğan (işçi), Yalçın Ergönül (işçi), Necmettin Giritlioğlu (sendikacı), Hüseyin Çarpan (işçi), İlker Mansuroğlu (öğrenci), Şerafettin Ersoy (öğrenci), Ali Rıza Keskin (köylü), Mehmet Turan (köylü), Şerafettin Atalay (Tip yöneticisi), Hıdır Erdal (öğrenci), Ali Han Altınay (sendikacı), Şenel İnal (Tip üyesi), Niyazi Uluğ (Tip yöneticisi), Mehmet Susuz (köylü), Gasip Tekin (öğrenci), İbrahim Öztaş (öğrenci), Sinan Cengil (öğrenci), Kadir Manga (öğrenci), Alpaslan Özdoğru (öğrenci) Hüseyin Cevahir (öğrenci), İsmet (öğrenci), Ulaş Bardakçı (öğrenci), Mahir Çayan, Cihan Alptekin, Ömer Ay na, Saffet Alp (Subay), Hüdal Arıkan (öğrenci), Sinan Kazım Özudoğru (öğrenci), Nihat Yılmaz (işçi), Ahmet Atasoy köylü), Ertan Saruhan (öğrenci), Sabahattin Kurt (öğrenci), Koray Doğan (öğrenci), Nil yazı Yıldızhan (öğrenci), Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan, Vedat Gevrek (öğrenci), Ali Haydar Yıldız (öğrenci), A. Muharrem Çiçek (öğrenci), İbrahim Kaypakaya (öğrenci).

Kim Affedilmeyecek ?

(Baştarafı 1. sayfada)

miştir? Ziraat memleketi olan ülkemizde tahıl üretiminin miktarını mı arttırmıştır? Yoksa buğdayını bile dışarıdan almak durumuna mı düşürülmüştür?

Türkiye'nin boşa akan ırmakları mı durdurulup ülke elektrikleştirilmiş yeşillendirilmiştir? Günden güne çıplaklaşan arazileri mi ağaçlandırılmıştır?

Herkese öğrenim imkânı, bütün köylere okul mu sağlanmış, yol, su mu getirilmiştir?

Hastanesiz, doktorsuz yer kalmamış mıdır?

Koskoca bir 50 yıl her türlü basını ve yayınıyla savunulan bir sistem ve ülkemizin durumu... sayılamayacak kadar çok dert.

Tablo şu; Bir yanda günden güne yoksullaşan milyonlarca çalışan insan, diğer yanda günden güne sivrilen, büyüyen, zenginleşen bir avuç ÇALIŞMAYAN İNSAN. Bir yanda; İşçiler, köylüler, zeneatkârlar, memurlar, mühendisler, eğitim ve adalet görevlileri, doktorlar... hatta ve hatta hür, girişkin rekabetçi kapitalistler. Örgütsüz, dağınk, bilinçsiz bırakılmaya çalışılan milyonlar.

Diğer yanda; Alabildiğine sıkı örgütlenmiş, her türlü imkandan faydalanabilir, İthalat - İhracat bezirgânlığı acentacılık, spekülasyonculuk, komisyonculuk yapan, para, kredi ve faiz oyunlarında ustalaşmış, büyük ANONİM ŞİRKETLERLE, BANKALARDA üslenmiş «çağını yitirmiş», «çağdışı kalmış» TEKELCİ KAPİTALİST'lerle kasaba ve köylerdeki müttefiki olan gericiliğin, yobazlığın karakolu TEFECİ ve BEZİRGANLAR.

Sen alabildiğine sıkı örgütlen, propaganda ve ajitasyonunu yap, yanında para ve mevki düşkünü, şahsiyetsiz, insanlıktan zerre kadar nasiplenmemiş kullarıyla bu sömürü düzenini bir gün daha sürdürmeye çalış, karşına hak istemiye çıkanları, bu düzene «Böyle gelmiş, böyle gitmez» deyip mücadeleye kalkışanları en tabii haklarından faydalandırma, örgütsüz bırak, sesini çıkartmasını engelle en şiddetli baskı ve terör hareketleri ile, işkencelerle mücadeleden vaz geçirmeye, yıldırma en akıl almaz iftiralarla — on parmağında on kara — suçlamağa çalış. Her tarafı dikensiz gül bahçesine çevirmek için çeşitli baskılara kılıf olmak üzere Anayasayı değiştir, Anti-demokratik kanunları çoğalt.

Netice elbette Türkiye'de hapishaneler ağzına kadar dolu olacaktır.

Şimdi suçlu olanlar bu kişiler midir?

İşkence zoruyla, ikrar ile kabul ettirilen suçlamalarla mahkûm edilenler midir?

Basınıyla, radyosuyla peşin hükümle suçlu diye, vatan haini diye reklâm edilenler midir?

Bir takım kuruluşların gizli belgeleriyle kendilerinin bile haberi olmadan suçlananlar, neyle suçlandığını bilme-

larını, Anayasa'nın 62. maddesine dayanarak T.B.M.M.'ne bildirmişlerdir. Ancak bu dilekçeler yazıldığı yere gönderilmeyip ilgililer tarafından masalarda tutulmuştur, bu bir «gasp»tir ve gasp yasal bir suçtur. (8)

«Ben yapılan müracaatları araştırdım. İşkence denen hareketin ekseriyetle tabana vurulan birkaç sopa ve tokattan ileri gitmediğini gördüm.» (9)

«Bu gün ülkede işkence metod haline gelmiştir. İlk sorguda ilave almak için işkence kullanıldığının yüzlerce örneği var» ... «Sanığın sorgusuna geçildi. Sanık can teminatı olup olmadığını soru ve cebinden bir naylon torba çıkarıp içine sokulan tırnakları olduğunu söyledi. Sanık dana sonra ayakkabularını çıkararak ayaklarını gösterdi ve ayak tırnaklarının olmadığını gördü...» ... «Maalesef Türk Milleti adına karar veren mahkemeler bu durumu bir kere bile araştırmadılar. Sanığın ifadesini ikrar edip onları on ilâ onbeş yıla idama mahkûm eden mahkemeler, bu ifadelerin nerede alındığını soran avukatlara (— Sen otur yerine biz biliyoruz nerede alındığını) dediler.» (10)

«Sanıklara işkence yapıldığını kabul eden Yargıtay kararlarına rastlanılmaktadır. Ceza usul yasası sanığa susma hakkı bile tanımışken (Mad. 135) zorla konuşurma yollarına gitmeyi yasa ve hukuka bağdaştırmaya olanak yoktur. DEVLETİN HUKUK DEVLETİ OLMA NİTELİĞİ KAĞIT ÜZERİNDE KALDIKTAN SONRA, bundan yalnız bu günkü sanıkların değil, yarın herkesin zarar görmesi olasılığı vardır.» (11)

Tarihsel gelişimin karşısına köhnemiş, çağdışı kalmış, bir düzenle çıkan, kan içici, parazit Finans Kapitalin (Para babalarının) baskı şiddet ve terörden başka dayanağı kalmamıştır.

— SONUÇ —

Demokrasi tüm sınıflara serbestçe örgütlenme ve fikrini açıklayıp ülkenin yönetiminde söz sahibi olma mücadelesini engellemediği oranda Demokrasidir.

Halkın engeniş şekilde örgütlenme ve fikrini açıklama hürriyetlerini kısıtlayan, sınıfsal mücadeleyi TEK YANLI OLARAK halkın aleyhine TEKELCİ KAPİTALİZMİN lehine baskı altında tutan ortamda Demokrasi'den bahsedilemez.

Bütün mesele bir avuç sermayedarın mı yoksa tüm halkın mı isteklerinin, çıkarının önemli olduğu meselesidir.

Bir avuç sermayedarın çıkarı uğruna tüm halkın ve vatanın çıkarlarının kurban edilmesine göz yumulamaz. Ve;

Türkiye'de işsizlik ve pahalılığı yaratan, Türkiye'nin geri kalmışlığına sebep olan ve Türkiye'mizi Emperyalist ülkelerin uydusu haline sokan Tefeci - Bezirgân - Finans Ka-

Sosyalistlerin Birinci Görevi

(Baştarafı 1. sayfada)

3 — Korporasyonizm (Loncacılık) - Sendikalizm - Parlemantarizm;

Halkın örgütlenmesi deyince, onun püf noktası nerededir? Esnafı: Lonca'ya, İşçiyi: Sendika'ya, Halkın: Parlamento'ya hapsedmemektir. Amaç: Hepsini halkın sömüründen ve eziden kurtuluşu için bir biçim olan o örgütleri tabulaştırmak değil, insan yararına kullanmaktır. Örgüt için örgüt, dövüş için dövüş değil; halk için, işçi ve köylü için örgüt ve dövüştür.

Bir örnek önümüzde. En çok sesi duyurulan bir «Sol» eğilimin en son önerisi de Örgüt oluyor. Sayın CHP'nin, Sayın Genel Sekreteri B. Ecevit, «Türkiye Esnaf ve Sanatkârları Konfederasyonu» Genel Kurulunda şöyle diyor :

«Üretmen Halk örgütlenmelidir.»

Burada önerilen «Halk Örgütlenmesi» kendiliğinden anlaşılıyor : Lonca yapılı bir ekonomik Meslek örgütüdür. Ondan daha önemlisi var : İşçi Sendikaları. Sendika da bir Sınıf'ın ekonomik örgütüdür. Lonca Ortaçağ'ın, Sendika Modern çağın belirli sınıflarını, bütünü ile içine alıcı niteliktedir. Ne denli kendi sınıfının sırf ekonomik çıkarları ile yetinirse, o denli kendi içine kapalı, dar görüşlü, Toplum ölçüsünde ülküsüz kalır.

Bu çeşit yığın örgütlerinin varabilecekleri en yüce basamak, Politikayı da kumar gibi oynayan en ünlü uluslararası biçimi ile Trade-unionisme adını alır. Tredünyonizmin Sosyal niteliği: «İşçi» adını taşımaya rağmen, hattâ «İşçi Partisi» olduğu zaman dahi, Tüm İşçi Sınıfını değil; işçi sınıfı içinden sivrilmiş Aristokrat Amelelerin, ve işçi sınıfı içine sokulmuş Küçük burjuva (ve Burjuva Derebey) Aydınlarının örgütte ağır basmasıdır. Bu sınıf yozlaşmasının Politik niteliği; Sendikalizm (Sendikayı, siyasî Partinin üstünde bir devrim aracı gibi tutmak) ve Parlemantarizm (Parlamento dışındaki halkı ve eylemi küçümsemek) olur.

Dikkat edersek, Sendikalizm ve Parlemantarizm arasında bir ilişki var gibi gelir. Sendikanın rolünü abartmak; Parlemantonun rolünü ufaltmak değil midir? Tersine, Parlemantonun rolünü abartmak; Sendikanın rolünü küçültmek değil midir?... Böyle sanmak, görünüşe aldanmaktır. Sendikalizm : İşçi sınıfı içinde işveren sınıfı ajanlarının ağır basması, proleteryanın politika bilincinin körletilmesidir. Parlemantarizm : Hanyayı Konyayı anlamamış halkın, gözü açılmaksızın, her dört yılda bir sandık başına gider gitmez, her şeyi bilerek, anlayarak oy verebileceği yalanını yutturmacadır.

Böylece, Sendikalizm denilen tencere yuvarlanır. Parlemantarizm adlı kapağını bulur. Sendikada İşçi sınıfı, Parlemantoda tüm Halk: içyüzlerini tanımadığı kimseleri sözde seçer; sonra, «zâhir ben seçmişim» deyip, o kimselerin bütün ettiklerine katlanarak, kaderine küser. Her iki durumda da, tam : «Dalavere, malavere... Halk Mehmet nöbete» çıkarılır.

4 — Örgüt Anahalkasının Diyalektiği;

Demek, bugün Türkiye'de Örgüt zincirinin Ana halkası; ne Lonca kalıntısı Dernekçilik, ne bilinç törpüsü Sendikacılık, ne politika testeresi Parlemantoculuk oyunları olamaz. Elbet İşçi-Köylü-Halk-Aydın vb. yığınlar, elden gelirse bir teki dışarıda kalmamak üzere,

yen, neye karşı savunmasını yapacağını bilmeyenler midir? «Kendilerine ilişkin bir konuda ilgililer, gizlilik iddiasıyla dosyalarını göremezlerse dava ve savunma hakkını nasıl kullanacaklardır?... İdarenin gizli damgasını bastığı her belge böyle bir ayrıcalıktan faydalanırsa, artık savunma hakkından bahsetmeye imkan kalmayacaktır. İdarenin gizli dediği belge duruşmada da okunamayacaktır. Halbuki bu evraka dayanmak sureti ile «hüküm» veya «vicdani kanaat» teessüs edebilecektir» (*)

«Sanıklara dayak atıldığı, zorla uydurma itiraf tutanaklarının altına imza attırıldığı yaygın bir iddia halindedir... Dayak zoru ile sağlanan ikrar ister gerçeğe uygun, ister aykırı olsun nmanevi açıdan hiç bir değer taşımaz». (?)

Ve bütün bu olan bitenleri giderayak bir başbakanın yalanlaması bile bile lâdes olmaz mı?

«Tahkikat (soruşturma) safhasına ait bulunmasına rağmen, söz konusu iddia ve şikayetler bu safhada yapılmayıp (Yani işkence çekilirken işkenceciler eliyle şikayet yapılmamış diyor.) çok sonraki tarihlerde ileri sürülmüştür. (geç kaldılar diyor) Buna karşılık hemen hemen bütün tutuklular daha önce yetkili mercice tam teşekküllü sağlık kurulu muayenesinden geçirilerek kendilerinde iddia konusu olan âraza rastlanmadığı tıbben tesbit edilmiştir.»

«Çeşitli suçlamalarla, çeşitli yerlere kapatılan, götürülen kişiler özgür, demokratik, parlamenter bir hukuk devleti olduğu söylenen Türkiye'de yasa dışı işkencelere uğradık-

pital zümresinin AFFI OLAMAZ.

1961 Anayasasının halka tanıdığı özgürlükler ve haklar için Abdülhamit zihniyeti ile «Lüks» bulup iki defa arka arkaya gayri meşru olarak — hem de Demokrasi adına — değiştirenler AF EDİLEMEZ.

Sıkıyönetim sırasında milletin bağrından çıkmış ordu-muzu halk ile karşı karşıya getirip, orduyu halktan koparmak isteyenler AF EDİLEMEZ.

- (1) Cemil GEZMİŞ : 18 Ocak 1974 — Cumhuriyet —
- (2) İskender ÖZTUNALI: 12 Ocak 1974 - Cumhuriyet - (İzmir Bar. Bş.)
- (3) Nadir NADİ: 9 Ocak 1974 — Cumhuriyet —
- (4) Suphi KARAMAN: 9 Ocak 1974 — Yeni Halkçı — (Tabi Senatör)
- (5) Sırrı ATALAY: 14 Ocak 1974 — Yeni Halkçı — (Senatör)
- (6) Faruk EREM: 22 Ocak 1974 — Cumhuriyet — (Barolar Bir. Başk.)
- (7) Barolar Birliği 7. Genel Kurulu raporundan.
- (8) Fikret OTYAM: 14 Ocak 1974 — Yeni Halkçı —
- (9) Faik TÜRÜN: 5 Haziran 1972 — Yankı — (İst. I. Ordu ve Sıkıyönetim Kum.)
- (10) Necla ERTEL: 12 Ocak 1974 — Yeni Halkçı — (Av.) Barolar Bir. 7. Gen. Krl. da İstanbul delegesi olarak konuşması.
- (11) Şerafettin CANPOLAT: 19 Ocak 1974 — Cumhuriyet — (Adana Devlet Güvenlik Mahkemesi üyesi)

Kıvılcımlı'nın Anısına

(Baştarafı 1. sayfada) retmekti. Bu görev teslimi oldu. Şimdi, yeni kuşaklar 50 yıllık Türkiye SOSYALİST PARTİSİ gelenek ve göreneğini, en yeni kuşaklara dev-

lar, onu candan benim-siyerek yaşatma ve iler letme mücadelesi veriyorlar.

Tıpkı Marks gibi : «İnsancıl olan hiç bir şey benim yabancı değil» derdi. O, sınıfcıl olduğu kadar insancıl da. O'nun şu öğüd-

nü yeni kuşaklar ola- rak hiç bir zaman ak- lımızdan çıkarmayaca- ğız.

«Öğrenimin yaşı, ba- şı olmaz. İslamlık : «Minel-mehd ile lahd» («Beşikten mezara dek» öğren) demiş. Al- lah bizi : «Herşeyi bili-

yorum, bundan böyle hiç bir şey öğrenemem» eğilimli tıkanıklıktan ve ölüm körlüğünden korusun. Allah bizi, ya- şarken hiç bir şey öğ- renemezliğin mezarına gömdürmesin.» H.K.

KIVILCIM

KIVILCIM OKUYUCULARINA

Kıvılcım bir propaganda ve haberleşme organı olduğu kadar, aynı zamanda bir örgütlenme aracıdır.

Bu bakımdan her okuyucumuz, sadece bir «okuyucu» olmakla kalmamalı, bir yan- dan da gazetenin dağıtıcı ve haber toplayıcısı olmalıdır.

HAFTALIK POLİTİK GAZETE
kıvılcım
DÜŞÜNCE VE DAVRANIŞ BİRBİRİNDEN AYRILMAZ.

Sahibi: Demir KUÇUKAYDIN

Sorumlu Yazışmaları Müdürü: Dündar ERENLER

İdare yeri: Seyitfendi Sok. No.: 18-1 Aksaray - İST.

Dizgi ve baskı Güray Matbaacılık

Abone: 1 aylık 50.— TL.
6 aylık 25.— TL.
3 aylık 12,50. TL.

en geniş ve en güçlü Dernekler ve Sendikalar içinde örgütlenmelidir. Her Sosyalist, her gün, her saat başı becermelidir o yığın örgütlenmelerini. Ancak, suyun başını politikanın kestiğini, politik savaşın ise her şeyden önce sosyal sınıf bilinci ile yöneldiğini, bir saniye bile unutmamalıdır. Ve saniye yitirmeksizin Proleterya Partisi'ni gerçekleştir-

Suyun başı Parlamentoda kesilmiyor mu? Evet. Öyleyse, Parle- mentoyu, Seçimleri ve ilh. Efendi - Ağalara bırakıp mı gideceğiz? Hayır. Elbet ülke çapında söyleneni herkesin işitebileceği en yüksek mi- nâre Parlamentodur. Orada yalnız Finans Beyleri ile Tefeci Ağaların istedikleri ezanı okumalarına, birbirleriyle kayıkçı döğüşü yapmalarına seyirci kalamayız. Seçim kampanyalarında, halkın bilgisizliğini ve bi- linçsizliğini alabildiklerine sömürmelerine kaygısız abdalca bakama- yız. Ancak, Parlamento dışındaki Halk, yani tüm Millet uyarılmadık- ça, Meclis kürsülerinde, -o da bırakılırsa!- bin yıl çekilecek en parlak söylevlerin halka maval okumak gibi geleceğini, halkın her şeyden önce «oy davarı» olmaktan kurtarılması gerektiğini bir sâlise, bir ân bile unutmamalıdır. Ve ân geçirmeksizin, Proleterya Partisi'ni hem Halk, hem Meclis'ler içinde savaştırmalıdır.

Görüyoruz. Ekonomik eylem (Dernek, Sendika vb. yığın örgüt ve kampanyaları) de, Politik eylem (Meclis, Seçim vb. seçkin örgüt ve kampanyalar) de, son derece keskin iki yüzlü kılıcın en yaman diya- lektiği ile işler. Ve Oportunizm de, Revizyonizm de her şeyden önce Türkiye toprakları ve insanları için önerilecek bin bir türlü Ekonomik ve Politik düşünce ve davranışların mihenk taşına vurularak değeri- lendirilir. Dünya çapında ezberlenmiş doğrular ne olursa olsunlar, Türkiye'nin ekonomi ve politika örgütlenme zinciri üzerinde uygulanıp denenmedikçe, doğru değerlendirilemez.

5 — Oportunist kim? Revizyonist kim?

Kim İşçi - Köylü - Aydın - Esnaf örgütlenmelerine : «Dernek ya Sendika da neymiş? Biz Devrimci Sosyalistiz!» diye dudak bukerse, o Oportunizmin de, Revizyonizmin de en iflâh olmaz katırır. Böylesine «Devrimci Sosyalist»lere verilmiş: «Sosyalist - Revolüsyoner» adı, anarşizmin, nihilizmin domuzudur... Kim, İşçi sınıfı ile Köylülüğümü- zün bilimsel sosyalistçe iktidar savaşı yapacak siyasî partisi olamaz der veya onu «Zamanı gelmedi!» gibi altına etmiş şih kerametiyle erteler ve geciktirirse, o Oportunizmin de, Revizyonizmin de en iflâh olmaz katırır. Böylesine başıbozukça beyinsiz, işgüzarlıklar, her yer- de, her zaman, en terörcü gösterişlere de sapıtsa, ileriye kaçan öd- lekliğin ve bozgunculuğun domuzudur.

Örgüt için doğru olan Diyalektik: Meclis ve Seçim vb. alanlar için de aynen doğrudur. Daha yüksek devrimci eylemler birinci plâna çıkmadıkça, yahut Burjuvazinin kendisi Meclis kanunlarını, Anayasa- ya bile metelik vermeyip, çiğneye çiğneye sifra indirmedikçe, her tür- lü Meclisler ve Seçimler dövüşlerinden kaçınmak, çekimsizleşmek Oportunizm ve Revizyonizmdir. Ama, İşçileri fabrika Cehennemi, Pat- ron ve Ajan provokasyonları ve kıyımları ile mücadelelerinde Sendi- kalizme teslim etmek, Köyleri topraksızlık ve ağır Kapitalizm ve Dev- letçilik yükleriyle mücadelelerinde adaletsizliklere, idare ve kalem efendisi baskılarına ve jandarma dipçisine darmadığın çıplak et ola- rak bırakmak, Gençleri, yetmiş yedi buçuk Finans - Kapital ve Hacı - ağa ajanları, casusları tarafından adım başında kurşunlanırlar, res- men gizli işkencelere uğratılırlarken anarşi ile suçlamak... ve hepsinin üstüne birer bardak soğuk-su içerce, birer parlak Parlamento nutku çekmek... Oportunizmin ve Revizyonizmin en onmaz batağına gömül- mektir.

